

SAMOROST

EDITORIAL

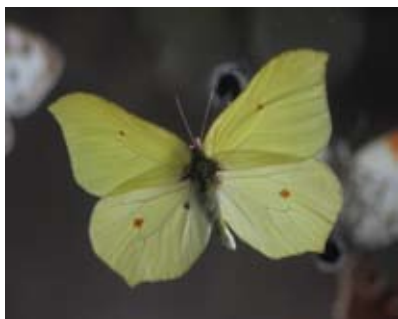
Vážení čtenáři,

v minulém čísle se krásně potvrdilo přísloví „Člověk mívá a Pán Bůh mění“. Sliboval jsem vyklížení uměleckých literárních šuplíků, ke kterému nakonec nedošlo. Nevadí, práce dozrály a dojde na ně určitě v tomto čísle. Jinak nás ještě čekají oblíbené reportáže z exkurzí 4. ročníků, zpráva ze zajímavé akce na Šumavě a první vlaštovka prvních ročníků z pasování.

Doufám, protože jsem založením optimista, že se vám toto číslo Samorostu bude obzvláště líbit a hlavně, že mě zahrnete spoustou úžasných příspěvků.

Pěkné Vánoce a šťastný rok 2012.

- moon -

různé postupy při obnově porostů. Například obnovu sítí nebo ponecháním kvalitních jedinců volně na ploše a následné zmlazení. Tyto zmlazující se plochy oplocují, aby zvěř nepůsobila škody na dubovém náletu. Zjišťujeme také, že podle intenzity prosvětlení můžeme dosáhnout různého typu zmlazení. Při nízkém prosvětlení se zmlazuje buk, naopak při velkém prosvětlení se zmlazuje dub. Po této zajímavé přednášce poobědváme a vyrazíme směr Francie.

Zahraniční exkurze IV. A do Německa a Francie

Jako žák IV. A jsem se zúčastnil zahraniční exkurze do Francie. Dne 4. září o půlnoci spolu s ostatními spolužáky nasedáme do přistaveného autobusu a naše cesta může začít.

Cesta je dlouhá, trvá celou noc. Vzbudím se a venku je už světlo. Celý autobus je také už vzhůru. Vystoupím z autobusu a zjistím, že naše první zastávka je v Německu. Zde se nám věnují lesníci z lesní správy v Kaiserslauternu. Máme zde připravenou přednášku o pěstování dubu. Pan Bodo Mahl a jeho spolupracovníci nám přednášejí, jak se má dub správně pěstovat, aby se dosáhlo co nejvyšší kvality sortimentů. Také nám ukazují

Cesta opět trvá pár hodin. Když konečně dorazíme do Colmaru a ubytujeme se, jsme tak znavení, že už nemáme ani sílu podniknout výpravu do historického centra tohoto starobylého městečka. To musí počkat do zítřka.

Ráno po snídani na nás čeká náš francouzský průvodce pan Gérard Wey. Ten pro nás připravil celý čtyřdenní program a bude nás po celou dobu doprovázet. Na úterý naplánoval návštěvu informačního střediska

Přírodního parku Severní Vogézy v městečku Münster. Dopoledne jsme se dozvěděli zajímavosti o ochraně přírody ve Vogézách. Odpoledne vyrazíme do lesa do oblasti vrcholu Feldberg, který se nachází v nadmořské výšce přes 1000 m. V lese nám opět přednášejí místní lesníci, hovoří o hospodaření v jednotlivých porostech, o pěstování jedle bělokoré, které se v tomto prostoru opravdu dobře daří. Opět máme možnost vidět obnovu porostu zmlazením a také těžbu za účelem prosvětlení porostu kvůli následnému přirozenému zmlazení.

Třetí den byl pro mne nejzajímavější. Strávili jsme ho v městečku Cernay, kde se nachází velká střelnice místního mysliveckého spolku. V přednáškovém sále je pro nás připravena prezentace o problematice vlka ve Francii. Vlci napadají stáda ovcí a způsobují tak velké škody místním zemědělcům. Velice mě zaujaly informace o tak zvané lovecké policii, což je státem zřízený ozbrojený sbor s velkými pravomocemi, který se stará o ochranu přírody, fauny i flory. Po přednášce absolvujeme prohlídku místní střelnice. Poobědváme a vydáme se na skládku komunálních odpadů. Zde se seznamujeme s postupy, které mají plašit velké ptáky – vrány, havrany, čápy, luňáky. Ti se na skládce živí, ale tato potrava je ohrožuje na životě.

Čtvrtý den strávíme v Německu v okolí Freiburgu. S odborníky z Výzkumného lesnického ústavu navštívíme chráněnou oblast, kde se snaží vytvářet tak zvané klidové zóny, které mají napomoci chovu jelení zvěře. Zde je chov jelenů nadřazen pěstování lesa. Někteří z nás měli štěstí a zahlédli 3 laně a 2 pořádné jeleny. V pátek se zastavíme opět v Německu, na programu máme přednášku o chovu tetřeva hlušce. Zde nám lesníci předvádějí, jak se musí v lese hospodařit, aby se vytvořily ideální podmínky pro tetřeva. Největším problémem je v těchto oblastech turistický ruch – chodci, běžkaři, lyžaři, kteří svou přítomností mohou rušit slepice na vejcích. Škoda jen, že nám nepřálo počasí, v mlze jsme bohužel žádného tetřeva nezahledli.

Po přednášce vyrazíme na dlouhou cestu domů. Do Písku přijíždíme kolem desáté večerní. Exkurze byla velice zajímavá, ale také únavná.

Miroslav Karda

***

Modlitba stoupá
 Na oblacích pěny
 Není tak hloupá
 Pro ty zasvěcený
 Velekněž láhví
 Dlaně rozevívá
 Andělé dáví
 A sbůry padá síra
 Na nebe vstoupí
 Table prosbička krátká
 A že nejsou skoupí
 Tak jí nezabouchnou vrátka
 Splněná přání
 Brzy se vrátí
 A to čekání
 Kolo fernetů zkrátí
 Voňavý holky, karty, placatý káry
 Hory, motorku, řízek a lakovaný máry
 Prastarý vína, stříbro, humry, slávky
 Ábelovi od kokaina sociální dávky
 Vránovi pádlo a rum pro Korkorána
 V Třebíči na recepci překevapení zrána
 Moře do Písku, sobě malý pole ropy
 A aby tu Tři sestry dlouho zanechaly stopy

ZA VŠECHNO MŮŽE SEX

Lidé na tomto světě napáchali již mnoho chyb. Žádná z toho nepřispěla k lepšímu ovzduší či snad oddálení globálního oteplování. Každý umí nadávat na klimatické změny, ale nikdo si nedokáže přiznat, že to jsou právě odplaty přírody za to, jak se k ní chováme. Je to stejné jako mezi námi – lidmi. Někdo vám ublíží, nebo řekne něco, co jste v danou chvíli nechtěli slyšet, a první co vás napadne je, jak mu to oplatíte. Začne to nejspíš nějakým pomlouváním, štváním jiných lidí proti vašemu novému nepříteli. Ale jak to skončí?

Nemá cenu se celý život za něčím honit. Neříkám, že není dobré mít předem stanovené cíle, ale nesmíte to nikdy brát tak vážně. Z vlastní zkušenosti vím, že když se k něčemu moc upnete, povětšinou to nevyjde. Potom jste podráždění, snažíte se to svést na chyby jiných lidí – ne vždy to ovšem vyjde. V dnešní době vás každý raději potopí, než aby podal pomocnou ruku, je to totiž vždy ta snazší volba. Když odmítnete pomoc jednou, víckrát už vám ji nikdo neposkytne. To je stejné jako v sexu. Zkuste odmítnout krásnou, přitažlivou, rádobu inteligentní ženu – je jasné, že vícekrát vám již tuto možnost, nabažit se zcela a bez závazků jejího těla, nedá.

V životě je vlastně důležité jen jedno – pochopit lidskou sexualitu. Ano, právě od ní se všechno rozvíjí. Nehodlám tvrdit, že je to jenom můj vlastní výzkum, ale zcela jistě i z doslechu jsem již pochytila mnoho zajímavých stadií vztahu muže s ženou (bohužel neznám žádného homosexuála, takže můj pohled na svět je možná z části - asi ze 4 % - omezený). Muži mají rádi ranní milování, které jim jistě slouží jako probuzení před tím, než mají jít do práce, a také jako dobrá rozsvička. Zatímco ženu nepřitahuje brzká soulož z mnoha důvodů: je ospalá (ví tedy, že není přitažlivá a přemýšlí, koho si její partner v posteli představuje místo ní), nemá vyčištěné zuby a hlavně je naštvaná, že partner chce teď (ona pochopitelně nakonec svolí), ale když ona chtěla večer - mužské pohlaví zkolabovalo unaveně do peřin. Ženy jsou odjakživa romantické duše, i když netvrdím, že nemají rády trošku tvrdší zacházení – samozřejmě v rámci hry. Nejsmutnější je, že ne každý muž pozná a včas zpracuje příhrávku, kterou mu žena pošle dosti jasným signálem.

Lidé jsou možná z opic, ale uznejme, že někteří svým chováním dělají ostudu i právě těm chlupatým tvorům. Najít v dnešní době někoho pro stabilní a vyrovnaný vztah je snad těžší a těžší. Je to ovlivněno i touhou po sexu, která vám často nasadí s chutí růžové brýle, a když už se konečně probudíte, tak zjistíte, že váš protějšek je sice skvělý milenec, zato však mizerný přítel či možná už manžel. Ano, vztah není jen o sexu, ale kdo si ho dokáže představit bez něj? Snad jen nějaká feministická osoba, pro kterou není žádný muž dost dobrý.

Já samozřejmě zastávám domácí postoj ženy: škola, svatba, dům, dítě. Mezitím jistě nějaká ta zábava, každý dle svého gusta. Tím chci říct, že dnes mají dívky zcela jiné priority. Zkuste se zeptat na základní škole, nebo na střední, těch krasavic s tunou make-upu, co se dává do svíčkové a guláše? Myslím, či dokonce věřím, že pokud to alespoň vy víte, budete dosti překvapeni jejich odpověďmi. Ty holky dnes nemají potuchy, co jsou v životě nějaké hodnoty. Rodina základ státu – trochu komunistické avšak výstižné heslo. Ano, dříve bývalo všechno snazší. Dnešní moderní doba otvírá mládeži spoustu možností a doufám, že mi odpustíte ta sprostá slova: „kurvy, chlast a drogy – to je naše hobby!“

Ano, lidé se prostě dopustili už mnoha chyb. Všichni nám vštěpují do hlavy, že naše generace může všechno změnit. Tak horké to asi nebude. K čemu byla celá „sametová“ revoluce? Havel to celé připravoval i se svou Chartou 77 asi dvacet let, všechno bylo domluveno. Vláda padla, a šli tam další komunisti, kteří si začali říkat kapitalisti – aby to lidem nepřišlo jednotvárné. A výsledek? Je to ještě horší, než to bývalo. Nejednou dnes zaslechnete výraz – „zlatí komunisti!“, ale to je také bohužel všechno. Máme, co jsme chtěli. Jsme stát, který se rozkrádá a všichni u toho mlčí. Stát, který podporuje menšiny a na vlastní občany kašle. Stát, za který se čím dál častěji a ve větší míře stydím. Ale také stát, který mi bude vždy domovem, a za který se pokusím ještě bojovat, i když můj hlas nebude dosti silný na to, abychom se tu zase cítili všichni jako doma. Možná by se měli ti, co sedí nahoře a rozhodují, více zamyslet nad lidskou sexualitou – třeba i v tomto případě je to jádro problému ...

Petra Doubková

Exkurze 4. B Švédsko, Dánsko

Již první den školy, 1. září, po slavnostním zahájení a spoustě nervů, jestli opravdu máme vše, co budeme potřebovat, jsme se sešli před školní budovou a vyčkávali příjezd autobusu. Po příjezdu jsme se všichni usadili a konečně vyjeli. Seznámili jsme se s našimi dvěma řidiči a hlavně s průvodcem Otou. Nabrali jsme směr Praha a poté Berlín.

Brzy mě přemohl spánek, a proto jsem si hranic s Německem ani nevšiml. S Německem jsme se rozloučili v přístavu Rostock v brzkých ranních hodinách. Nalodování na místní trajekt proběhlo našťastí

hladce a zanedlouho jsme již vyjžděli na volné moře. Jelikož jsem byl u moře poprvé, nemohl jsem vyjít z úžasu. Ohromil mě nádherný východ slunce, který se nám nad mořem vyjevil. Po dvouhodinové plavbě jsme zakotvili v Dánsku a nabrali směr k našemu cíli – do Švédska.

Ani jsem si Dánsko nestihl prohlédnout a už se před námi ukazovaly břehy Švédska a město Malmö. Zde jsme si prohlédli bývalou dánskou pevnost, kde se nacházelo přírodovědné muzeum a další expozice. I návštěva zdejšího technického muzea mě velmi zaujala. Nejzajímavější však byla nejspíše volně přístupná ponorka z 2. světové války. Po prohlídce jsme se již jeli ubytovat.

Naše ubytování se nacházelo poblíž vesničky Bottnaryd. Byli jsme rozčleněni do pokojů a hle, byl tu další den. Druhý den jsme se vydali na ostrov Vingsö. Tento ostrov se nachází na druhém největším jezeře Švédska. Na délku má asi 183 km. Na ostrově jsme si ukázali zříceninu hradu rodu Braheů, kterým patřilo i široké okolí. Ve večerních hodinách jsme se navrátili zpět.

Další den bylo naším cílem město Göteborg, kde jsme navštívili muzeum automobilky Volvo, což pro mě velmi zajímavé. Prohlédli jsme si staré osobní i nákladní vozy, ale i nejnovější typy aut na trhu. Kluci neváhali a hned si vyzkoušeli, jak se v takovém luxusním voze sedí.

Poté jsme se přesunuli do Universea. Zde mě opravdu zaujalo ztvárnění přírodovědné části, kde zvířata pobíhala přímo okolo vás. I technická část byla velmi zajímavá, jelikož jsme si mohli vyzkoušet spoustu miniher, které vyzkoušely nejen náš postřeh. Ti odvážnější po odchodu z Universea ještě navštívili místní zábavní park Liseberg.

Nejvíce se mi líbila právě tato návštěva. Se strachem jsem se rozhodl jet na horské dráze. Jezdili jsme nahoru a dolů a já se nemohl dočkat, až jízda skončí. V zábavním parku

jsem prošel různé občůdky, ochutnal jsem jejich zmrzlinu, ta byla chuťově úplně jiná než u nás a dobrá.

Nadcházející den nám příliš nepřálo počasí, ráno bylo oblačno, ale přesto jsme vyrazili do národního parku Dumme Mosse. Zde jsme prošli rašeliniště, které mi velmi připomínalo rašeliniště šumavská. Odpoledne byl volnější program. Někteří jen odpočívali, ale já a pár přátel jsme si v ubytovně vypůjčili kanoe a vyrazili na nedaleké jezero. Po krátké plavbě se ukázalo, že se jedná o tři jezera vzájemně propojená úzkými kanály. Velmi vyčerpaní jsme ulehli a spali „jako zabití“.

Všichni se těšili, až uvidí muzeum a továrnu na výrobu motorových pil Husqvarna v Jönköpingu. Nejdříve jsme si prohlédli muzeum. K vidění tady byly staré zbraně, které se začaly vyrábět ve fabrice jako první, pak motorky, šicí stroje, sporáky, ale i myčka nebo kamna. Nakonec tam byly vystaveny motorové pily, sekačky na trávu a křovinořezy. Do továrny jsme dostali průvodce, ten nám ukázal staré budovy i nové haly, kde probíhá výroba jednotlivých částí motorových pil a křovinořezů. V jedné části budovy se odlévaly hliníkové součástky a ve druhé budově se už na pásce montovaly dohromady. Zajímavost, kterou jsme se na konci dozvěděli, byla, že každý zaměstnanec si může vybrat jakýkoliv výrobek za výrobní cenu.

Naše další cesta mířila do hlavního města Švédska - Stockholmu, cesta tam i zpátky trvala dlouho, ale prohlídka města za to stála. Prohlédli jsme si radnici s Modrým a Zlatým sálem, kde se

předávají Nobelovy ceny. Při těchto příležitostech nesmí chybět novináři, ti tam mají i svůj vyhrazený prostor, ale zúčastnit se může i široká veřejnost. Při procházení náměstím jsme stihli i střídání stráží u královského paláce Kungliga a šli jsme se podívat do zbrojnice. Čekali jsme, že uvidíme staré zbraně nebo něco podobného, ale všude byly vitríny se starým typem šatů a kočáry, ve kterých dříve jezdilo panstvo a to nikoho z nás moc nezajímalo.

Poslední návštěvou ve středu města byla katedrála Storkyrkan s korunovačními klenoty, podobnými jako u nás v Praze. Zašli jsme si na jídlo a pro nějaké suvenýry, převážně pohledy. Když jsme se občerstvili, autobus nás zavezl k přístavu, kde bylo muzeum Vasa s námořní technikou a také stará dřevěná loď, kterou postavili bez jakékoliv moderní techniky. Je to loď ze 16. století,

Osmý den ráno jsme se všichni nasnídali, odnesli zavazadla do autobusu a vyrazili jsme na cestu do Dánska, kam jsme přešli malým trajektem a po chvíli dorazili do Kodaně. Zde následovala prohlídka muzea pivovarnictví a pivovaru Carlsberg, při čemž jsme měli umožněnou ochutnávku piva. Poté následovala prohlídka historického centra města. A nakonec cesta domů. Třídní exkurze se mi velice zamlouvala, hlavně Švédsko. Mohli bychom o ní vyprávět spousty věcí a postřehů.

kteřou nechal postavit švédský král. Při její stavbě však nechal neuváženě přistavět ještě jednu řadu děl, která se stala lodi osudnou, neboť změnila její těžiště, a ta se při prvním vyplutí převrátila a byla přes 300 let skryta na mořském dně. Prohlédli jsme si loď v přístavu, udělali pár fotek na památku a autobusem jsme odjžděli na ubytovnu.

Martina Raabová, Vít Raus, Aleš Niederle

*Hrůza dalek, nepřízeň času
lidé kolem stojí a drží se rukama
jako by mávali na rozloučenou
nebo na sbledanou
bílou plání se plazí vlak
oddenky mých vzpomínek tě vyhledávají
co asi děláš
jakpak se máš
sněhové vločky
rastrují na obrazovku mozku tvou tvář
docela se hodí do zasněžené krajiny
připomíná totiž indiánku kmene Krí.*

*Mlha smíšená s továrním kouřem
říční břeh po lijáku
mezi Portyčí a Sulanem
voda, bahno a zima
opadané okvětní lístky
mrtvej pták.*

*Že by její touha vlastnit
osobního idiota zašla tak daleko?*

PASOVÁNÍ

Pravděpodobně všichni studenti z 1. A, 1. C, 3. A i paní profesorka Málková netrpělivě čekali na svátek sv. Huberta - 3. 11. 2011, kdy byli přijati do lesnického cechu.

Studenti z 3. A oprášili vzpomínky na své pasování a celou slavnost nám pečlivě přichystali. Úkol to byl nelehký, museli připravit a vyzdobit aulu, uvařit pasovací nápoj, vytisknout pasovací listiny a zorganizovat myslivecký soud, který se konal na lovecké chatě na školním polesí Hůrky. Všechno to zvládli skvěle.

Na řadě z nás byla vidět od rána značná nervozita. Většinou z pasovacího nápoje, kterému nikdo nevěřil. Jak se později ukázalo, tak oprávněně ....

V 15:00 slavnostním zatroubením celé pasování začalo. Nejprve třetáci přivítali pana ředitele, paní zástupkyni, třídní 1. A, 1. C, 3. A a významného hosta z Brna. Pan ředitel pak přednesl krátké uvítání a ochutnal nápoj. Usoudil, že je sice dost hnusný, ale jinak alkoholu prostý a tudíž požitelný. Poté následovalo čtení lesnického řádu, který se zavazujeme dodržovat. A pak už došlo k samotnému pasování. Jeden za druhým jsme postupně přicházeli k pasujícím na podium, před kterými jsme poklekli pravým kolenem na chvojí a každý z nás „dostal ránu tesákem, aby byl dobrým lesákem. Dostal i ránu druhou, aby byl lesu dobrým sluhou. Nakonec i ránu třetí, aby k lásce k lesu vedl i své děti.“

A už na každého z nás čekal třeták, abychom si připili na zdraví. My jsme měli ve skleničkách ten zázračný lektvar a oni jen obyčejné víno. Poháry jsme museli držet v levé ruce, protože jak řekl sv. Hubert: „Když pravá střílí, levá připíjí.“ Vypít až do dna dalo zabrat, ale zvládli jsme to všichni. Poté jsme dostali pasovací listinu a na čelo vyražený rok 2011. Po absolvování těchto zvyků nám všem spadl kámen ze srdce. Teď už nás čekal jen myslivecký soud.

Kolem šesté hodiny večer jsme odjeli autobusem na loveckou chatu. Přivítání bylo milé – dostali jsme výborný zvěřinový guláš. Hned po večeři nastal myslivecký soud. Po skupinkách si nás volali před soudnou komisí, aby nám vytkli naše chyby při pasování. Neušlo jim nic – špatná barva košile, bot nebo ponožek, pohled mimo oči, připíjení pravou rukou. Za trest jsme museli předvádět různá zvířata a jejich chování, třeba hárající fenu, let sluky, datla, krocana a spoustu dalších. A po splnění úkolu jsme si za odměnu připili se soudci zase tím pasovacím utrejchem – napodruhé chutnal snad ještě hůř.

Poté už následovala zábava, při které nám hrálo trio vychovatelů na harmoniky a bubny. Naladili nás tak dokonale, že jsme lidovky pěli z plna hrdla ještě v autobuse cestou zpátky na internát.

A tím pro nás skončil, do té doby patrně nejdůležitější, den v SLŠ v Písku.

Petr Dygrýn, Pavel Peška

*Bývalo všechno snazší
v té zemi české – naší.
Když zimy byly ještě zimy
a každý kdo chtěl skládal rýmy.*

*Dnes těžko je mi od žaludku
když vidím co je všude smutku
co dokázali politici
proč nezamkli jsme na petlici?*

*Teď těžko něco udělám
snad pěstí do stolu dám
aby to bylo jako dřív
a zase začal padat sněh.*

Tisková zpráva

Jednou z letošních připomínek 20. výročí od vyhlášení Národního parku Šumava se stal odborný seminář s názvem: Lesnictví – osvědčená cesta pro zachování kulturní krajiny a racionální ochranu přírody na Šumavě. Akce 30. září 2011 ve Vimperku se konala pod záštitou Ministerstva zemědělství a hejtmanů Jihočeského a Plzeňského kraje.

Od přednášejících lesnických odborníků zazněla velice kritická hodnocení stavu lesů v NP Šumava. Na seminář přijeli také vedoucí pracovníci z Generálního ředitelství Lesů Slovenské republiky, s. p.; zástupci „Občanského sdružení Matěj Korvín“, které je na Slovensku nemalou silou proti tamní přebujelé ochraně přírody. Nechyběli zde ani bavorští sousedé: Hubert Demmelbauer je předsedou Hnutí na ochranu Bavorského lesa, Pavel Štorch ze Správy NP Bavorský les a další.

Na odpolední část semináře se účastníci přesunuli do osady Bučina u Kvildy. Tam proběhl slavnostní akt spojený s odhalením památníku „Šumavským lesům – na paměť násilí“. Na něm se sešlo více jak dvě stovky lidí z řad odborné a laické veřejnosti proto, aby řekly, že poškození a změny ve struktuře lesů Národního parku Šumava za posledních 20 let se neměly stát.

Vedle dnešního památníku je ponecháno na ukázkou torzo Železné opony, která dříve ohraničovala Šumavu. Násilí na lidech však později vystřídal násilí na lesích a krajině. Ushly lesy kolem státní hranice v délce 41 kilometrů. Vznikla Suchá opona Šumavy. Kolem Bučiny jsou ještě lesy zelené a účastníci slavnosti vyslovovali přesvědčení, že to tak má být.

Památník, který přišli odhalit, bude trvale připomínat šumavskou lesní tragédii na přelomu dvou tisíciletí a éru fanatické ideologie divočiny. Památník bude mementem, že se to nemělo stát. Památník má mluvit za staré a vysloužilé lesníky - pro něž je dnešní stav urážkou. Ti, se stavovskou ctí a lesnickým cítěním – oddáni lesnické službě – pracně po desítky let - spoluvytvářeli smysluplné hodnoty, které národní park zničil a jejich poctivou práci zneuctil. Památník vznikl díky mecenáši zelené Šumavy doktoru Františku Taliánovi a díky občanskému sdružení Zachraňme Šumavu.

V zastoupení prezidenta republiky promluvil jeho poradce Josef Kalbáč. Předsedkyně Poslanecké sněmovny Miroslava Němcová nepřijela, ale zaslala projev, který účastníkům přednesl její poslanecký kolega Jan Bauer. Předsedkyně sněmovny se mimo jiné zmínila, že: „Nezapomínáme na násilí páchané na šumavských lesích, které se budou zotavovat ještě celá desetiletí. Mám na mysli aktivity fanatických „ekologů“, po nichž zbyly jen suché pahýly.“ Předsedkyně Němcová dále podpořila lesníky, kraje, obce a jejich obyvatele v jejich vnímání a řešení šumavského problému a uvedla: „Děkuji všem, kteří se nedívali nečinně na tragický pokus a omyl těchto let, během něhož část šumavských hvozdů zmizela. Víím, že nemohli zasáhnout jak cítili, chtěli a potřebovali. Stojím za nimi i nadále a budu je vždy podporovat.“

Památník, nakonec aktu, odhalili všichni čestní hosté – také zástupci Ministerstva zemědělství, Jihočeského a Plzeňského kraje a senátor Tomáš Jirsa. A nejen ti. Památník odhalila také předsedkyně Konfederace politických vězňů Naděžda Kavalírová. Účastníci setrvali v zamyšlení a nad Bučinou se nesly hlasy Rekviem šumavským lesům v podání trubačů lesních rohů lesnických škol píseckých, s nimiž přijel i jejich ředitel František Bušina.

Každý účastník si odnesl na památku i k poučení knihu „Suchá opona Šumavy“ od autora Petra Martana, která vyšla k tomuto dni. Na obálku knihy připojil recenzi prezident republiky:

„Je dobře, že právě v dnešní době, vychází tato hezky a odpovědně pojatá knížka Petra Martana. Jeho pohled reprezentuje ty, kdo jsou dnes nejméně slyšet: dobré hospodáře a skutečné obyvatele Šumavy, kteří se ve svém praktickém životě musejí denně prát s ničivou ideologií některých takzvaných ekologů. Zvláště dnes, v době vyostřených sporů o budoucí osud jednoho z nejkrásnějších míst naší vlasti, je takovýto uvážlivý, hlubokou zkušeností i čísly podložený pohled nesmírně cenný. Byl bych rád, kdyby si našel hodně čtenářů – zvláště těch, kteří o dění na Šumavě vědí jen z našich médií.“

Václav Klaus

Petr Martan

JAK SE RODÍ SOUCIT

V dnešní době se stal soucit už jen prázdným slovem. Když potom soucit někoho přepadne, bere tento člověk chování, které by situace vyžadovala, jako projev slabosti. Nemyslím, že to tak platí o všech, protože jsou mezi námi pořád lidé naplnění láskou.

Láska – slovo s mnoha významy a každý je vnímá odlišným způsobem. Já se nechávám inspirovat Biblií. Celá Bible je totiž milostný příběh plný lásky. V desateru přikázání stojí psáno, že máme milovat. Milovat především Boha celou svou myslí, duší i silou. Hned za tímto v pořadí podle naléhavosti a důležitosti stojí, že máme milovat také své bližní! A to takovým způsobem, jak milujeme sami sebe. To znamená, že by každý člověk měl mít láskyplný pohled na svět.

Šestnáctý verš třetí kapitoly Jana začíná: „Neboť Bůh tak miloval svět ...“ Je to vlastně ten neotřesitelně pevný základ evangelia. Bůh s lidmi chce mít vztah, protože je miluje. Dal nám svoji Lásku do srdcí. Tato Láska však byla lidmi zadupána a různými filozofickými směry i popřena.

Podle mého názoru, který jsem si osvojil při četbě knih pana Chapmana, není láska nějaký cit nebo pocit, ale je to životní styl. A soucit je jeho součástí. Soucit může vzniknout jenom v srdci naplněném Láskou. Srdce bez Lásky nemůže soucítit, protože to není jeho styl, ke kterému se samo rozhodlo.

Pavel Janovský

Padlým andělem

*Ve vřavě stínů, co na smrt řadu stojí,
tvářím se hrdě, mé já se ale bojí,
brdost mi přátele opustit nedovolí.
Vidím, jak padají přede mnou známé tváře,
oči mi odtrhne až v dáli zlověstná záře,
rozmažané v jejím světle vidím čaroděje,
bolestný pocit, stále nechápu, co se děje.
Najednou jakoby se zastavil čas,
já vidím ty tváře zas a zas.
Po chvíli je všechno pryč a já vidím sebe.
Jako kdybych se vznášel a díval se s nebe.
Roztáhnou křídla, nechápu proč a jak,
po nebi přeletěl azbestový drak.
Netuše jak, ale přivolal jsem ho k nám,
radost z vítězství už nepoznám.
Mám pocit, jako kdybych se ocitl ve světě sám,
udělal jsem, co jsem mohl a teď navždy zmizím.
Stal jsem se andělem, andělem padlým,
blahopřeji všem duším, hlavně těm mladým.*

SAMOROST

CASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU
www.lespi.cz

SAMOROST – občasník VOŠL a SLŠ B. Schwarzenberga Písek, 2. číslo, ročník 32, rok 2011 / do čísla přispěli: Miroslav Karda, Petra Doubková, Martina Raabová, Vít Raus, Aleš Niederle, Petr Dyrgrýn, Pavel Peška, Petr Martan, Pavel Janovský, Štěpánka Dindová / foto: fotoarchiv Samorost, fotoarchiv Praam, fotogalerie www.lespi.cz, Ing. Jiří Procházka, Pavel Novák / jazyková úprava: PhDr. Libor Šimůnek / grafická úprava: prof. František Doubek a Praam studio / sazba a technická realizace: MATICE LESNICKÁ s.r.o.